

et betydeligt større Beløb under de nuværende Forhold end det, man byder i England, og hvis man i England skulde opnaa et tilsvarende Beløb som det, der her er Tale om, vilde man selvfølgelig ogsaa blive nødt til i de engelske Forsikringsselskaber at kræve et betydeligt forøget Præmietillæg for at kunne hæve Invalidereenten til en lignende Højde, som her er foreslaaet.

Saa vilde den højtærede Minister hævde, at Forholdet ikke var, som jeg havde paastaet, at siden vi sidst drøftede denne Sag, var faktisk Statskassens Evne til at bære forøgede Udgifter aftaget, medens Befolkningens Evne til Selvhjælp, suppleret med Statshjælp, var forøget. Her er Ministeren uenig med sit Partis Ordfører, thi det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) udtalte i Gaar — jeg noterede øjeblikkelig hans Udtalelse —, at Stigningen var ikke saa overordentlig stor; naar der blev taget det fornødne Hensyn til Prisstigningen, kunde man ikke hævde, at Lønnen her i Danmark var steget mere end ca. 20 pCt. Det Udtryk brugte det ærede Medlem, defom er vi altsaa enige, at efter at Stigningen for Livsfornødenheder har fundet sin Dækning, er der yderligere en Margin paa 20 pCt. Stigning i Arbejdslønnen. Det ærede Medlems Minister hævdede derimod, at der ikke er nogen Stigning. Jeg mener, at deri, at der er en saadan Stigning paa omkring en Snes Procent, ligger et rimeligt Grundlag for mit Parti til at hævde, at medens Statskassen i de sidste Par Aar er gaaet uafbrudt ned ad Bakke under vor nuværende højtærede Finansministers Førerskab, saa er under andres Førerskab — hvad jeg ikke skal bebrejde dem — Arbejdslønnen herhjemme steget saa meget, at vi med god Grund kan kræve, at der ydes et Beløb fra de vedkommendes Side til Dækning af den Invalidereente, som Venstre, som sagt, ønsker tilvejebragt ad Forsikringens Vej. Jeg afventer altsaa, hvorvidt den højtærede Minister her, efter nærmere Overvejelse, vil erklære sig enig med det ærede 10de Medlem for Hovedstaden eller omvendt, men det er jo heldigvis et Spørgsmaal, som man altid kan faa klaret, thi det er et rent statistisk Spørgsmaal, og jeg tror absolut, at det her er det ærede 10de Medlem for Hovedstaden, som har Ret.

I øvrigt skal jeg til det samme ærede Medlem, som for Resten udtalte sig overordentlig spagfærdigt i Gaar, blot sige, at han maa ikke have hørt mine Bemærk-

ninger, naar han paastod, at jeg havde sagt, at Arbejderne her skulde betale hele Præmien selv, og at jeg havde vendt mig imod den Tanke, at Arbejdsgiverne skulde yde et Bidrag. Jeg hævdede tværtimod aldeles klart og tydeligt, at man ikke med Hensyn til Invaliditet udtrykkelig kunde hævde, at den altid skabtes under Arbejdet; den kan ogsaa skabes paa anden Maade. Naar f. Eks. et Menneske bliver smittet af Tuberkulose, er det ingenlunde givet, at det sker paa Arbejdspladsen, det kan lige saa godt ske i Hjemmet eller et andet Sted. Ud fra den Betragtning var det, at jeg hævdede som Venstres Standpunkt, at Arbejderne skulde yde deres Bidrag, Arbejdsgiverne skulde yde deres Bidrag, og Staten som den, der var interesseret i, at Problemet virkelig blev løst, skulde give sit Bidrag; fra alle 3 Sider skulde der ydes et saadant Bidrag, at vi kunde yde en efter vor Mening tilfredsstillende Invalidereente. Det maa det ærede Medlem altsaa have overhørt. Jeg udtalte mig paa ingen Maade imod Arbejdsgivernes Bidrag, tværtimod, jeg erklærede mig enig i, at der skulde ydes et saadant.

Naar saa det ærede Medlem og nu ogsaa Ministeren hævder, at vi af Hensyn til Sønderjylland burde søge denne Sag ordnet, er jeg fuldstændig enig med dem, men her maa den højtærede Minister og det ærede Medlem erindre, at naar Spørgsmaalet bliver løst paa den af Venstre foreslaaede Maade, vil man aldrig fra sønderjysk Side kunne beklage sig, thi den Ret, man i Øjeblikket har i Sønderjylland, er netop skabt paa det Grundlag, hvorpaa Venstre herhjemme vil skabe Retten, nemlig gennem Bidrag fra vedkommende selv, fra Arbejdsgiverne og fra Staten. Altsaa, den Dag, da Lovforslaget bliver gennemført paa det Grundlag, som Venstre ønsker, vil en sønderjysk Mand eller Kvinde, som kommer til at tilhøre vort Statssamfund, kunne sige, at han her gaar ind til en Ret af samme Art og skabt paa samme Grundlag som den, han i Øjeblikket har.

Det ærede 23de Medlem for Hovedstaden (Gamborg) udtalte, hvad jeg er ganske klar over; at han har Ret i, at det er et vanskeligt Spørgsmaal at løse forsikringsmæssigt. Men jeg tror ikke, der er nogen uovervindelig Vanskelighed. Det viser sig dog, at man i England er gaaet den Vej, man har faktisk løst Invaliditetsproblemet i England forsikringsmæssigt, og naar man har kunnet det i et saa gammelt Kulturland, med en særlig paa disse sociale Omraader saa gammel Kultur som